

[Leif Hermann]

havns overborgmester til stede, og det uundgåelige spørgsmål blev naturligvis stillet til overborgmesteren, hvornår denne kommuneplan kunne tænkes at dukke op, hvortil overborgmesteren svarede, at det havde han nu svaret på så mange gange, at han nu ville nøjes med at sige: den kommer, når den kommer.

Hvis andre kommuner tillod sig at tage kommuneplanlovens bestemmelser om pligten til at udarbejde kommuneplaner lige så let, må man nok sige, at planlægningssystemet i dette land ville være brudt sammen for længe siden. Tilsyneladende er det, som om Københavns kommune har meget vanskeligt ved at finde ud af, at planlægningssystemerne hænger sammen, og at denne sammenhæng indebærer, at det er umuligt at disponere, også for de overordnede myndigheder – og her tænker jeg på miljøministeriet og andre statslige instanser – uden at der foreligger en kommuneplan.

På denne baggrund forekommer det lidt ejendommeligt, at kommuneplanlovens § 12 ikke er udnyttet, at hovedstadsrådet simpelt hen ikke har fastsat en frist for kommunalbestyrelsen i København til at offentliggøre en kommuneplan og – hvis ikke fristen blev overholdt – udarbejdede en kommuneplan selv.

Måske er det alligevel ikke så ejendommeligt, når man ser denne bestemmelses forhistorie, idet man i den oprindelige bestemmelse, som dengang hed § 8, havde en tre års frist. Den blev så under behandlingen af lovforslaget nedsat til to år, idet man mente, at kommunerne allerede i de sidste faser af regionplanlægningen kunne påbegynde forberedelsen af det, der dengang hed den samlede dispositionsplan, men som senere kom til at hedde den samlede kommuneplan.

Der var naturligvis nogle – det har såmænd nok været repræsentanter for socialistisk folkeparti eller venstresocialisterne – der stillede spørgsmål om denne bestemmelse i udvalget og spurgte, om det ikke var sådan, at man skulle foretage et pligtmæssigt indgreb i den situation, som § 12 forudsår. Det blev der svaret på, og jeg synes egentlig, at ministersvaret fra dengang fortjener at blive bevaret i folketingets forhandlinger, så jeg tillader mig at læse det højt – det er ikke særlig langt:

»Den situation, der omhandles i lovforslaget. . . vil næppe opstå. Man må gå ud fra, at alle kommuner udarbejder dispositionsplaner. . .« – det er altså det, der hedder kommuneplaner – . . . i overensstemmelse med lovens regler.

Skulle situationen – mod forventning – opstå, bør der være mulighed for igennem forhandlinger – eventuelt med miljøministerens deltagelse – at undgå den alvorlige konsekvens, at det kommunale selvstyre til en vis grad sættes ud af spillet.

Jeg finder det derfor ikke hensigtsmæssigt at indføre en automatisk virkende regel ved løsningen af et så alvorligt problem.«

Bortset fra at jeg ikke er enig i indholdet af den daværende ministers konklusion, kan jeg helt tiltræde, at det er et alvorligt problem, og det må derfor undre, at miljøministeren nu begynder at tale om, at man skal anvende den kritiske sans, når de næste § 15-rammer kommer. Er det de 20, der ikke er færdigbehandlet endnu, eller er det de næste 25 stykker, som vi kan forvente dukker op fra Københavns kommunes side, inden man får taget sig sammen til at komme med et forslag til en kommuneplan?

Hvorledes vil ministeren – det har også andre ordførere efterlyst – administrere den kritiske sans i forhold til disse § 15-rammer? Her er dog i det mindste en mulighed.

Man kunne såmænd også godt forestille sig den situation, at ministeren sagde til sin kollega indenrigsministeren: nu har jeg længe haft tålmodighed med ham overborgmesteren. Hvad med at bruge den kommunale styrelseslovs regler om tvangsbøder over for kommunalbestyrelsen, for så vidt der ikke foreligger andet end passivitet? Den mulighed har man også.

En anden principiel ting er, at man kan stadig væk have den illusion, at planlægningslovgivningens rammestyringsprincip er opretholdt, og rammestyringsprincippet blev netop introduceret, for at man, om jeg så må sige, kunne lade det kommunale selvstyre blomstre inden for rammerne. I denne situation er der altså ikke noget hensyn at tage til det kommunale selvstyre, idet det aldrig har været meningen, at Københavns kommune skulle – som miljøministeren selv har udtrykt det, også i Politiken i dag – have sin kommuneplan ind ad bagdøren ved alle disse mange § 15-rammetillæg. De foregriber unægtelig,